

LBRIS

Wells
books
Marian Barbu

Femeie cu ghepard

editura vinea
bucurești 2023

!Vale/	5
Nocturnă	
[absentia solis]/	6
Acoladă/	7
Adagio/	8
Ajungă-i zilei	
[quiproquo]/	9
Alter/	11
Amadeus/	12
Așteptata profetie/	13
Avers/	15
Blowup/	17
Boare de vânt, în octombrie/	18
Câinele-vis/	20
Călătorie/	21
Canopus/	22
Cântec de admit copiii/	23
Cântec de noapte	
(exodul spre vis)/	24
Cărarea pierdută/	26
Chiparos/	27

Clar de lună [strigăt]/ 28
Clarviziune/ 30
Copilărie/ 31
Crossroad/ 32
Dioscur
„Lumină în lumină”/ 33
Domino/ 35
Drumul nopții către zi/ 36
Drumul prin iarbă/ 38
Eclipsă/ 39
Efectul nimbus/ 41
Elan
[Antropophobia]/ 42
Exodus/ 43
Femeie cu ghepard/ 44
Fereastra/ 45
Furtună de zăpadă (fubuki)/ 46
Halou/ 48
Hiatus/ 49
În larg/ 50
Înnoptat/ 51
Insomnie/ 52
Invoker/ 53
La Higuera
[La vida y la muerte son posesiones propias]/ 55

W	Latino lover/ 56
boo	Levitații/ 58
	Mare nostrum/ 59
	Maximilian cel Mare și Verde/ 60
	Minunat/ 61
	Moara de vânt
	(1)/ 63
	Moara de vânt
	(2)/ 64
	Muntele Suribachi/ 66
	Mysterium tremendum/ 69
	Niciodată/ 71
	Nunțiu
	Muero porque no muero/ 72
	Otahi/ 74
	Passeggiate/ 75
	Patria mea, numai vântul/ 76
	pax mecum/ 77
	Poemă mică, de priveghi/ 78
	Poemul omului tamburină/ 79
	Porțile
	[Aizen]/ 80
	Promenade des Anglais/ 82
	Qui pro quo/ 83
	Râul mistic/ 84
	Rozariul singurei tristeți/ 86
	Sbor/ 87

Selfie/	89
Singurătate în doi	
– rigori matinale –/	90
Singurătate/	92
Soare oblic/	94
Sonatină/	95
Sosirile/	97
Vigneta/	98
Vigneta (2)/	99
Vis cu înger/	100
Vizita/	101
Ziua care a venit/	103
Zori de zi	
[tânguire]/	104

În acest mare oraș s-a născut cineva care seamănă cu mine
acum ceva timp, acum ceva vreme
și pentru că nimeni nu știa cum o să-l cheme
i-au pus și numele meu ca un fel de conștiință de sine

dă din mâini de ceva timp, de ceva vreme, vorbește
un grai necunoscut ca o stranie, neconținută palinodie
ah, carnea lui este cât se poate de vie
și pare că îl doare totuși ceva când doarme iepurește

singur-singurel într-un mare sens giratoriu
își tot caută umbra tatuat de această mare singurătate
ce tăcere adâncă în blestemata lui seninătate
! ce tăcere, ce tăcere în rutierul său turn de ivoriu !

în fiecare dimineață deschide larg ochii, cât se poate de sus
întinde degete lungi după sunetele rămase de noaptea trecută
oh, înclinată rămâne făptura sa slută
! până la însângerata lumină a fiecărui apus !

Ai fost soarele meu și fără să spun nimănui dă-te la o parte
din lumina mea pentru că străluceai atât de frumos
s-a făcut dintr-odată noapte și lumină nu a mai fost

și totuși, iertată spaima mea, noaptea care cobora
era înstelată cu o singură-singură rece și îndepărtată stea
aproape, departe, departe, aproape care geruia
în toate cele nouă ceruri ale necuprinsei țării –

nu mai aveam trup, nu mai aveam mâini să mângâi, să apuc
gura se istovea neputincioasă într-o adâncă și mare tăcere
în clătinarea de aripi doar ochii urcau din clipele scunde
niciunde

încotro să privesc, gândul spre ce înălțime să-l duc?
eram noi? eram vii?
nimeni nu mai știa și nici noi nu ne mai puteam răspunde.

Câtă abnegație, maman,
femeia aceasta tomnatică tunde doi trandafiri înfloriți
unul este cu flori roșii ca sângele, altul cu flori galbene
pământul tot galben pe care calcă levitând pe multiple picioare
calul gălbui al doamnei Tatiana Gritsi Milliex
ce svon de galop incendiar, ce farmec al clipei de opium
doar poarta copilăriei dărâmată și casa cu vrăbii în ruine
te pierzi pe două poteci care se întâlnesc la răsăritul Grădinii cumva
ai putea spune că totul e gata pentru o cât se poate de mare întâlnire
ziua de ieri despletită în ziua de azi și niciun mâine doar vrajba
privirii tale în ocru și galben care se zbate ca un mic colibri
speriat de lumina și freamătul și mireasma celei de pe urmă morți
cea mai lungă dintre toate din care nu te vei mai întoarce vreodată.

Nu ești singur, nu ești singur, îmi șoptește rar chipul din oglindă
este un îndemn, un lamento, o sentință?
întâmplător dry-gelul îmi acoperă o ureche ca un bandaj
în timp ce aerul devine irespirabil, privirea bănuitoare
și numai apa fierbinte se înfige ca un țigar electric
în sifonul de scurgere, do-re-mi, urcând ascuțit în plafonul de jos
sub care stafiditul, scofâlcitul vecin, dioscurul meu drag
și-a înmormântat sordidele levitații de o noapte
ginere hirsut scăpat în sfârșit din cușca oaselor pentru a deprinde
știința matinală a mersului de-a bușilea prin aburul purificator
amușinându-mi [prezențaabsența] toată la un loc, indicibila urmă
care îi înroșește iarăși și iarăși în fiecare dimineață plafoniera
spre care privește înnebunit neștiind niciodată cât de mare
trebuie să fie vama acestei neconținute treceri pe care să mi-o ceară
lovind inoportun țevăraia și căutând exasperat gura de aerisire
ca un șoarece ud înmuiat în propria frică
dar acolo sus nimeni nu îl mai iubește și de mult nu mai e cineva.

Tatăl meu a avut un fiu
pe mine
eu am avut un fiu
și l-am pierdut
tatăl meu s-a pierdut de sine pe sine
în cușca de aer a pieptului meu căzut –
ochii goi i-am îndepărtat de la cine
când i-am închis doar o clipă
și am știut
că-s și eu în plânsetul tâmpiei risipă
pe mine de mine pierdut?

Nu-i nimic de ales
un vis, o părere
geamătul frunzei mușcate de vânt
ajungă-i astăzi zilei întreaga durere
niciun mâine, doar
gurii muțenia sângerând în cuvânt.

Cine-mi întoarce pe cel ce se duce
ca umbra pe-o cale fără întors?
doar bruma tăcerii căzute pe cruce
de pe care tot cerul meu, greul, s-a scurs
să atârni legănându-mă singur și slut
cu mine de mine pierdut.

Nu vreau ca această zi-noapte să se sfârșească vreodată dar îmi șterg cărțile de praf și îmi alung roiurile de molii, cumva îmi pregătesc o existență aurorală, o să vedeți, îi ameninț, voi ieși nou-nouț dintre vedenii, spaime, grimase, căutând o existență care să mă încapă, fără tiv și fără buzunare contradicția, prieteni, ar fi această fără de saț tânjire după unghere în care să mă dau de trei ori peste cap nevăzut-necunoscut cu un centru de greutate în dreptul inimii indiferent cum, tot ea săraca, săraca de ea, să doară, să doară, neconținut și sălbatic până la neffiire, adică până la lacrimi destrămându-mă într-un plânset monoton ca o ploaie de toamnă căzută din niciun cer niciunde, pe lângă o fără de capăt lumină.